

VÉREB LANKÓ

FOGLALAT.

Aiálie erőszen P. t. Publicumnac:
Hogy iól teszic, hogyha Máma szemet humnac
Mér mer nem ió mindent éles szemmel nézni
Meg kell a látócát erős Fénytől wédni.

Ne wegyék rossz newen, hogy a Janeó máma
Nem fuit oly erőszen a búggó dudába,
Emigy gondolcodwán — helyesen — ő celme:
Pihenie ki magát eccitsit az Elme.

Nem szedett hát szemem olyan Historiát,
Mellynec olwastára tartia Mind az inát,
Tsendesen adomáz, s ki-ki iócedwüen
Döztögteti magát a sok elméntségen.

Mesélünc egy mesét, mellyben nintsen ige,
(Olyan az mint szőlő, ha nintsbenn' Wenyige)
De azért érdeces, wan is benne Morál,
Mert az hütlen Férjneec bajjáról perorái.

Butzónak is wasyon jócora hely adwa,
Ahol elfér az Ő elméiénc Magwa,
Főwigyáz a Röndre, s hogy ne legyen Hiba,
Becéséri Gergőt s szól: Lotty a Duttyiba!

Ne légyen hát Senci ma elégedetlen
Kánaáni korsó sem wolt Fenecetlen
Vegyétec sziwessen, amit adtunc Mára,
Janeó ió hirénc ne lé'n abból kára.

Felelős szerkesztő:
Dr. MUKI.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal.
Széchenyi-tér 12. sz.

Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl.

ÉJFÉLI TALÁLKA.

— Elbeszélés ige nélkül. —

Közel már az éjféli, a kisérteteknek sötét órája, a faluban minden oly csendes, hallgatag. Hosszu sorban apró házikók, körülük és bennük siri a csend, mert a lakosok — a mezők egyszerű munkásai — kik között a piros hajnaltól a nap alkonyáig oly zajos a létérti küzdelem, s lármás a munka zsi-baja — most szalma-párnájukon némák és csendesek, mint a tetszhalott, nyugalmuk a verejtékes munkák folytán édes az álom puha karjai közt; mert a becsületes dolog után igen jó álmopor a tiszta lelkiismeret.

A nappal a munka, gond és küzdelem ideje, az éj pedig a nyugalomé, — ezek csereberéje természetellenes, s következményeiben többnyire káros.

De amott a jegyzői lak kényelmesebb szobájában Császkászi Máté nótárius uramra mégis hatástalan ez az igazság, mert daczára Morfeusz csásos karjainak, ő még mindig éber ember és álomtalan a puha nyoszolyában.

Tán a szénája rendetlen a lelkiismeret kaszá-lóján? talán a nátha, hurut vagy a köszvény az oka éberségének? tán a philloxera, kolera, statárium és ezerféle porció, hosszú istantia; vékony acciden-czia, de annál vastagabb szolgabírói dorgatórium s egyéb sekaturák miatt álomtalan? avagy tán éppen szerelmes ő kigyelme?

Szerelmes? hisz ha csak ennyi a baj, ott hites társa a jó Mártha asszony, — igaz, hogy lélegzete szerint mély álomban már.

Pedig hát mégis itt a bibi, mert Császkászi uram csakugyan szerelmes, de ebbeli betegsége oly annyira veszedelmes és kényes természetű, hogy arra a házi gyógytár csók pilulái nem elég édesek már s egyedüli recipéje (persze a varietas delectat elvén s a hasonszenvi gyógymód fundamentumán) a kis Csuszmászi ispánné komaasszony egy drága kis levelkéje, melynek rövid, de velős tartalma csak ennyicske: „Ma éjfélkor a kerti pavillonban.“

„Ezer penna, három akó violaszin tenta!“ ez ugyan rövidecske kis végzés annyi szódagályos és virágos instanciára, de nótárius uram álmatlan-sága s tökéletes boldogságára mégis elégséges, mert ennek alapján napnál világosabb dolog:

primo: hogy Császkászi Máté öt esztendő s vagy még régiebb idejű igényei — most már Csuszmászi Abszentiussal eddig ingatlan tulajdonjogának zá-logterhei.

secundo: hogy Császkászi ur testékes haja da-czára is még mindig valóságos Don Juan.

Nos, ugy-e nem csoda, hogy hőszünk ily ró-

zsaszinü gondolatok között még késő éjjel sem ál-mos ember.

De im a János bakter borju tenorja csakhamar hiteles argumentum a felől, hogy az éjféli, tehát a találka ideje egészen a küszöbön már, Mártha asszony álma mély és nehéz — fel tehát az ágyból s a kurta toilette után: Csissz, csossz lassan csendesen, lábuj hegyen hegyesen. El a kertnek, a mezőnek; Inkább erre kerülőnek: mert az utca nem tanácsos. Kutya s bakter egy sem álmos. „Linicskám angyalom! mindjárt . . . mindjárt . . . Puff! egy árok setét verem, akár miként a szerelem. Jaj derekam! Jaj fejem: Csupa sár a lábam kezem.

„Mindegy . . . annál édesebb az eredmény, mennél több az akadály előtte. Előre hát a cél felé, a te nevedben drága Linuskám . . .

Hamar át a tuskén bokron. Im közel már a pavillon. Hanem menykő nagy a setét és csendesség benne.

— Pszt, pszt! Komám asszony!

— Pszt, erre, erre.

Ó ez a gyenge hang búbajosabb Császkászi ur füleinek a Zephyr sóhajánál, zengzetesebb a paradicsom madár énekénél, mert hisz ez a bizonyítéka, hogy a drágalátos Csuszmásziné ura asszonyi szavának. Erre, erre, de hát merre? jaj de pokol setét hely e. Itt egy asztal, amott egy szék, a láb előtt csak akadék: komám asszony, merre, merre? hol az ajka, hol a keze?

Ah végre valahára, kéz a kézben, ajk az ajkon s hőszünk karjai közt az üdvösséggel a föld legboldogabb embere.

— „Kis bohóm te! he, he, he, — végre hát a te büszkeségeden is győzedelmes a szerelem s szived annyi nehéz próba után most már úgy-e az enyém? Ó mily busás jutalom ez nekem annyi küzdelem után s ajkad forró csókja mily édes elégtétel szívem hosszú fájdalmára. De hát miért oly némák és szótlanok ajkaid s miért oly lázas ez a puha kebel? Talán a nagy szerelem, vagy éppen a félelem miatt? Istenemre, arra nincsen ok, mert feleségem az a Géczy Dörka álmaiban bizonyára sejtelmetlen a mi találkánkról. De karjaim között még Csuszmászi komám miatt is felesleges az aggodalom, mert ide komaság, oda komaság, hanem ha . . .

— Pszt . . . czipp . . . czupp . . .

— Tehát csókok a szavaid s szived hullámai a beszéded? Ám így is jó, mert a te szerelmed nyelv nélkül is üdvösség nekem. Im itt az üdvért vállaid havára ez a schav¹, mely szintén csak néma

emléke ugyan e boldog órának, de himes virágai az örök szerelem és „nefelejts“ jelképei.

Kikeriki . . . im a kakas első szózata, melynek bizonytalanság az az értelme, hogy még a mai időben is sok az őrszemű Júdás, azért tehát még egy tucat czviki puszi után a kebelben a győzelem önértékelésével, a gyönyörök utóízével s az ezutánok vérmes reményével — az előbbeni kacskaringós uton Császkászi ur is hazafelé Mász-kászki*) s egész a szoba ajtóig ezek monológjai ajkának: „Mily sajátságos a szerelem, mily roppant a különbség csók és csók között.“

De csitt, itt a kilincs . . . óvatosan be az ajtón . . . s aztán . . .

Ezer villám és égi háboru!!! mi dolog ez? a szobában nagy a lámpa fény s az ünneplő ruhás feleségem-asszony homlokán pedig még nagyobb a setét redő.

— Jó reggelt térjem uram! honnét ily sokára? hisz a pavillontól nem oly hosszú az egyenes út.

Hősünknek e kérdésre nincsenek értelmes szavai a borzasztó rémület miatt — „Pa-pa-pavillon“?

— Igen a pavillon az nincs oly messze mint a Szent-Gellért hegy.

Császkászi ur erre olyan mint a fanciesali feszület, s szederjés ábrázatjának vonásai hasonlatosak a kérdő jelhez valami rémes titok előtt.

— Hát mi is az én nevem férjem uram! Géczy Dorka?

Nem volt ideje.

- Bácsi milyen a maga haja?
- Ősz az már fiacskám.
- Hát miért nem fekete?
- Lett volna nekem fekete hajam is, de nem ért rá megfeketedni.

*) Bocsánat ez nem egészen poetica licenzia, hanem hősünk e balsikerű noct ambulatiójával szerzett esűf neve.

Ne neked Császkászi? csupa igazságok szavaid, hogy feleséged esakugyan boszorkány; mert ime legtitkosabb tetteid s gondolataid nyilvánosak előttte.

— Hát ugy-e kis kukám, kis füles baglyam! édesebbek a Csuszmásziné csókjai mint az enyémekek? s érdemesek erre az ajándék schavokra . . . mi?

Nótárius ur most már egészen néma, mint Tigris Róbert-ben a király leány, de felesége különös — inkább gunyoros mint haragos modora, s leginkább pedig a nefelejts schavl vállain — csakhamar indokai eszméletének s már nem egész rejtély előttte a pavilloni sajátságos setétség és csend.

— Hát — hát — te és nem ő?

— Igen én és nem „Ő“, a ki oly annyira jóbarátnő és becsületes asszony, hogy általa már rég óta nyilvános dolog előtttem is a te szemtelen ostromod. Így aztán kettőnk eszméje a pavilloni történet, vagyis férjem uram esűfos kudarcza . . . hi . . . hi . . . hi . . . hi . . .

Császkászi ur ugorkánál savanyúbb érzelmeinek tolmácsa erre egy éktelen hosszú sóhaj „Hej pavillon — pavillon!“

— Ugy-e?

— Hejh szerelem, szerelem!!

— Hi — hi — hi — hi

— Ha — ha — ha — ha

— Egyszerre! Hi — ha — ha — hi — ha.

Műfordítások.

„Augustus non amplius, quam septem horas dormiebat.“

— Amplius nem augusztus, hanem szeptember hóban aludt.

„Apud Aegyptos cadavera hominum non speliebantur, sed arte servabantur.“

— Árpád, Egyiptomban kádárverő, az embereknek nem szépeiggett, de ártott szavával.

Laboris potest. — A láb orr is lehet.

Italia heros. — Itt Ali a hős.

Ora magnos campos. — A mágnás orra kampós.

Vita gravisest. — A vita terhes.

Hogy szabadult meg Boros kovácsmester a cserebogaraktól.

Boros kovácsmester: No Czompó szomszéd, az idén is megáldott bennünket az Uristen cserebogárral. Nem tudom, hogy végzek velük a kertben, mikor olyan szörnyű sok a munkám a műhelyben. De ni szomszéd, mondok magának valamit. Kend úgy is benne van már a munkában, egyben fogdossa az én kertemben lévőket is, aztán megfizetek kendeknek a fáradságáért egy cserebogár után tiz krajczárt.

Czompó: Tyü a ki áldója van, már azért össze is fogom kendnek minden cserebogarat. Két nap mulva hozom valamennyit.

(Boros kovácsmester két napig a csapszékben ül s rá sem gondol a cserebogarakra. Két nap mulva jön Czompó szomszéd.)

Czompó: No szomszéd összefogdostam a cserebogarakat, de még az unokáikat is. Nem lesz ott két esztendeig cserebogár. Van egy zsákkal, megolvastam: hatezörkétszáznegyvenhárom van benne. Szép kis summát tesz ki — ha kend a hogy mondta — egy darab után tiz krajczárt fizet.

Boros kovácsmester: Állom a szót. Majd kiválasztok egy szép kövér bogarat, aztán ahun la itt érte a tiz krajczár.

Czompó (szemöldöke a fejebujjára szalad): Mi — mit beszél kend?

Boros kovácsmester: Hát'szen én azt mondtam, mint ahogy kelmed is elismerte az elébb, hogy egy darab után fizetek tiz krajczárt kelmednek. Azt ki is választottam, a többit elszórhatja kend a patakba, mikor hazamegy.

Gugyi Pétör — Kobak Pál.

baranyai tarisznyások diskurtizálása.

Kobak Pál: Óh-óh, minémü erkölestelenség vagy az árnyékos velágban, képzelje ke nászom, má nemesak afféle mimmagunknépségbéli hitös asszonyok, halom kirájurasszonyok is hűtelenökké válnak az urukhol.

Gugyi Pétör: No-no nászon. Vigyázzék ke a szotyogójára, ne mongyék ke illen hihötetlenségben leledző törvénytelenységöt.

Kobak P.: Dej penig kimondom ápertén, ahogy hallottam tennap a hetivásár után ahogy bémönök a kávéházba — mondok ekkis kapuczinörre — hát szörnyűködve épülök azon a hangos beszidön, akit fojtatott egy kicsinke asztaná két uriembör. Valami ujanos fekete mömmög sárgo koczkákka kiföstött deszkán tologattak ujanos köllöpakombirókat, akit az kuglizón szok az embör lecsapnyi, dej egészen aprók. Hát a hogy igy lökdösik, esapkodik azokat a kis pakonbirókat, há úgy közbe az egyik uriperszona ekajáti magát, hogy aszongya: *Elvöszöm a kirájnét!* — Mámmost gondúja el, hogy ennek a kirájnét üfölséginek ura is vagyon, a ki kiráj az országba, há nem erkölestelenség annak egy ijjen tüdőfejühöl hozzá mönnyi?

Lányok miatyánkja.

Mi kérönk, kivagy a 25—30-as években, jelentessék be a te neved. — Jöjjön el a te násznagyod, legyen meg a te akaratod — de csakis esküvönk előtt. A mi mindennapi konyhapénzünket add meg bőven minden hó elsején. És bocsásd hozzánk a leánykori udvarlóinkat, miképen mi sem haragszunk a reád kacsingató szobaciczusra. De szabadíts meg a pártától, mert tied az ebéd idejének meghatározása, a kontók kifizetése és az utolsó előtti szó. Most és a pap összeadásaig, azontul is Amen!

A szokás hatalma.

Vendég (a vendéglőshöz): Aztán jó ez az ein-spáner?

Vendéglős (a ki ezelőtt órás volt): Óh kérem két évi jótállás!

Jó tanács.

Beteg: Doktor ur, az istenért, cziankalit ittam! mit csináljak, mit csináljak?!

Orvos: Végrendeletet.

Felsülés.

— Képzljék csak, a multkor akkora tűz volt Kaposvárott, hogy a pécsi templom toronyőre is meglátta.

— Lehetetlen! . . .

— Pedig történt . . . az igaz, hogy a toronyőr éppen Kaposvárott volt.

Az okos Mari.

— Mondd csak Mari, hogy tudsz te itt a báróéknál kijönni, a kiknek eddig még egy szakácsné sem tudott elég jól főzni?

— Óh én nagyon könnyen végzem a dolgomat. Tudod, mikor valami vén kappant kell puhára megsütnöm, akkor a gyenge fogu báró urra gondolok; mikor valami édességet csinállok, akkor a Marzi bakára gondolok; mikor meg valami savanyu szószot kell készítenem, a milyent a kisasszony kíván, akkor úgy is rendesen ott áll a spórhert mellett a nyafogó kisasszony.

A makacsság netovábbja.

Vigh: Jó reggelt Komor úr!

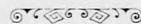
Komor: Jó reggelt, kedves Bárdos úr!

Vigh: Bocsánat uram, én Vigh vagyok.

Komor: No de ilyen hasonlatosság. Csakugyan nem ön a Bárdos úr?

Vigh: Valóban nem, uraságod téved a személyben.

Komor: Hm-hm! (szünet mulva): De hát egészen biztos ön a felől, hogy nem ön téved?

BUCZKÓ BERNÁT

szab. kir. városi rőndőr
rőnddörmögései.

Ez az! Nagy az életbúság az embörökbe, eveszti minynya a kedvit ettül a keservetős élettül, oszt mive nem akar még ennéhány kapitulácijót kiszógányi a zuristen földi regementyibe, há elereszti a búbánattyát szabadgyára, lelógati a zórát, hogy aztat hiszi a zembör, hogy elefánt, osztán fölóggati magamagát, hogy aztat hiszi a zembör, hogy a várbeli nagyharang.

Ahová nízök, suhun sincs szab. kir. mögölgődés a czibilök közt, de mér? Mer nem löhet má úgy lopnyi, mint a hogy azelőtt. Abb'on, mer én most má mögelégültem, hogy a kódis lepolterek mindétig csak aztat hajtogassák, hogyhát nincs rőnd. Nincs? —

mondok — há maj lösz. Még behumott szömmee is, mikor így neki dülök a saroknak ekkis délutáni szuszogóra, még akkó is vigyázok a szab. kir. röndre. Nem löhet ám mostanég ujan könnyen esinkófáni a pangánétomat a zódalamrú, mint valamikó, mer mast belérozsdásodott úgy, hogy hét pikszméker se húzi onnaj ki; mömmög a kis vankusomat se lopik ám ki a priescsön a fejem allú, mer hazavitettem az anyjukomaa.

Ebbül láccezik, hogy a tolvajoknak nagyon nehéz mastani világba kifogni a röndörön. Micsinyának há illenkó? Kécseségbejesnek oszt főkötik magikat, mer émmijattam nem tunnak mögéné. Aszongya erre a franczija, hogy nagy az konferenczija.*)

Má az igaz is, hogy a *hun én vagyok*, ottand nem gyut a tolvajnip kezibe emmakulányi se.

Lám a minap is eebucsuzott egy tolvajbandabéli czibil, nagy eekeserüdsibe. Ippen arra möntem, mikó látom ám, hogy egy istáló ajtófejfájába szüget ver a boldogtalan, oszt beléakasztí a czukorspárgát, akibú mán krábátlit készített a görhes nyaka körül. Nyomba eelőki a lába allú a fejšszéköt oszt ott kalimpátt a leböögbe, mintha csak emmagának akart vóna ki-harangozni.

Csak eeniztem eztet a vérengző cselekedetöt, de nem bántottam, iszen egy szab. kir. röndörnek is van szive, oszt nem rontí e sönki szöröneséjít, mikó ebbü a szöginy világbü vasuti biléta nekü is ingyen zónázhatik a másvelágra.

Halom akközbe mán nagyon járta a kalamajkát a nyomorék, akkorát rángatott azon az istállóajtó fejfáján, hogy mentón leakart düni a zegész pallás.

De — mondok — emmán kihágás, életveszélös cselekedet. Mer mi lösz, ha az a fölső küszöbfa kiugrik, oszt utánna szakad a rongyos válogfal, akinek mán csak a zimácseság a maltérja. Iszön azonba' agyonüti azt a nyavajás föld — majaszontam, hogy földönfutót, penig hát a leböögbe futott kengyelt a jámbor.

Ezt nem engedhetöm. Odaszóllok neki, hogy — leszáljék kend arrú a portárú, vagy bekéséröm. Nem hintának készítt aza zistállóajtó.

A düllett szömmü még nyöszörgött, osztán a kezive kapkodott a leböögbe, intött aszongya, hogy ne báncsam, csak még ekkicsít hagyjam békibe.

No jóvan mondok, mer ujan rözgössen gyütt belülle a szusz, úgy kapkodott a mancsaiva, hogy mög-szántam a szöginyt. Hát úgy mögörött ere a zörgő csontu, hogy vígságába összecsapta bokájít a leböögbe oszt hopszott tánczútt.

Hohó bugris! eztet nem engedélloztem, csak le most onnét a magosbü! Kijátok rá eréllössen. Nem szabad többet hintázni.

De arra ecsünesüdütt, azonba nem áhatta mög, hogy égyet-kettöt úgy titokba még ne rugdózzon. Halom a nagy tánczolásba úgy kimelegüdütt, hogy nem is evörösüdütt, halom ekékütt a lába ujjáig.

Szörönesije, hogy békibe maratt, mer röktön le szállítottam vóna a czukorspárga hintárú.

Szeretöm, ha a bugris elismeri a szab. kir. tekin-télt, oszt szót fogad. De aztat mán mögin nem vöttem jónévön azoktú a bugris rablóktú, akik a tekéntetös Horvát flexór adilektor pinczéjít most tavasz közepin

*) Konkurenczia.

főtörték. Mer mindön böcsületös tolvajnak tunni kó a regulát, hogy tavaszko nincs pincebetörés, csak télön, aminthogy télön nincs szüret, halom öszkó, a mikó a nasságos főkapitány úr kidobótati. Halom az ijjen ehös czibil tolvaj nem tarti magát a reguláhol, nem vári mög, a még ki lösz dobúva, halom amikó neki tecezik, hát emögy pinczét betörnyi.

Na Gergő te nem akasztot-tad még fő magadat, nem is tör-té fő pinczét? Na ezér möddi-csérlek, oszt egy napot szabad nálam vendégöskönnöd. Hát csak lotty a dutyiba!

Kárpótlás.

Ügyvéd: Ugyanescak nehéz munka volt magát kiszabadítani . . . Nagyon is benne volt a csávában.

Betörő: De most még jó volna igénykeresetet beadni kárpótlásért . . .

Ügyvéd: Mi ezimen?

Betörő: Na, mint ártatlanul felmentett.

Nem tudja.

Háziaszony: Mondja csak, Léni, micsoda a jövendöbelije?

Szakácsné: Azt még nem tudom, kérem alásan, de a mostani az czipészegéd.

Czeg-felirat.

Egy pék bolt fölött a következő czeg-felirat ékeskedik:

„Itt sütnivaló elfogadtatik.“

Valaki a következő maliciózus megjegyzést írta utánna:

„Elhiszem azt, nagyon ráfér.“

HIRDETÉSEK:

Az kétségtelen, hogy gyakran egészen egyszerű, könnyen beszerezhető háziszer meglepően gyors gyógyulást szerzett. „A Betegbarát“ című kis iratban még bizonyítékokat is találunk arra nézve, hogy még hosszas, reménytelennek nevezett esetekben is, gyógyulás állott be. Minden betegnek el kellene olvasni azon könyvet; Richter kiadó-intézete Lipcseben ingyen megküldi.

KORMÁNY-VÁLSÁG!

Tisza ment! Bismarck ment!

Most pedig:

*Adatik tudtára
A t. közönségnek,
Hogy vége vagyon az
Első negyed érnék,
S kormány-válság támadt
Veréb Jankóéknál:
A miniszterelnök
Leköszönt s odébb áll!*

*Az új viczez-miniszter
„Dr. Muki” léssen,
Már a kinevezés
Ott van a kezében —
S a Jankó tovább is
Él és uralkodik,
Hű népét vidámmá
Tenni iparkodik.*

*Éljen az új kormány! . . .
Éljen ám, de miből? . . .
Nos lát kis viczez-adót
Szedünk mindenkitől —
Minden fertály évre
Ronggyos másfél bankót
S föntartjuk tovább is
A jókedvű „Jankó“-t!*

A

„VERÉB JANKÓ”

pécsi heti képes éleztlap az új negyedévtől kezdve

üde, friss erővel megújulva

GAZDAG TARTALOMMAL

jelenik meg.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre	6 frt — kr.
Fél évre	3 frt — kr.
Negyed évre	1 frt 50 kr.

A ki vesz, annak lesz!

Sürgöny-cím:

„SCHÖNWALD, PÉCS“.

ÉKSZERÉSZ, ÓRÁS és LÁTSZERÉSZ

ÁLLAMI ÉREM.

haladás és versenyk-ért.

SCHÖNWALD IMRE

ARANY ÉREM.

szép és jó munkáért.

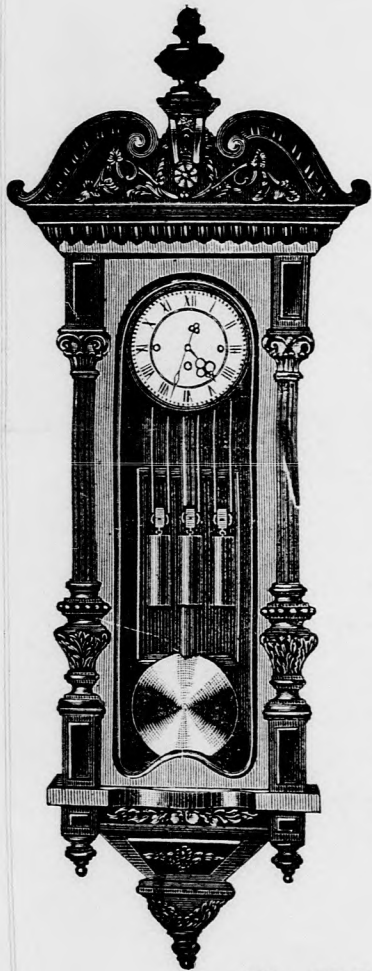
Főzlet Király (fő) utca

A »Hattyu«-épületben.

PÉCSETT.

Műhely Király (fő) utca 38.

Mestrits-féle házban.

Legszebb
BRILLÁNS és GYÉMÁNT
ékszerek.URI ÉS NŐI
ARANYLÁN CZOK.

Legszebb és legfinomabb

ARANY- és
EZÜST ÓRÁK.

Ezüst evőkészletek

és

DISZTÁRGYAK,
FINOM ARANY
KARLÁNCOK

és

JEGYGYÜRÜK.
UR ÉS NŐI GYÜRÜK.Brilláns, opál,
carall és granat nyak-
füzerek.

FRANCZIA SALON

kiodai és ébtesztő-
órák.

PÁRIZSI LÁTCSÖVEK,

1/6-és tégsulymérők.

Legjobb arany, ezüst, állany-
és teknősbékaesont

SZEMÜVEGEK,

ORRCSÍPTETŐK

legfinomabb kristályüvegek és
hegyjegeczekkel és

egyébb optikai czikkék

főraktára.

Minden e szakba vágó javi-
tások a legjobban készítettnek.